

мешкання в гуртожитках. Прогресивний. Гуманітарний профіль. Значний конкурс. «Пропонуючи всебічну гуманітарну освіту, Гемпден прагне не тільки надавати своїм студентам ґрунтовні знання в обраній ними сфері, але й глибоке розуміння історії західного мистецтва, цивілізації та філософської думки в ході викладання відповідних предметів. Тож ми сподіваємося ділитися з вами не лише фактами, а й сировиною мудрості».

Гемпден-коледж, місто Гемпден, штат Вермонт. Навіть назва його бриніла суворими англіканськими нотками. Принаймні в моїх вухах, що безнадійно жадали Англії та лишалися глухими до солодкомувних похмурих ритмів місіонерських містечок. Я довго дивився на корпус, який у них звався Трапезною. Весь заклад був аж пройнятий легким академічним світлом — такого не побачиш у Плано, такого не побачиш ніде, — світлом, що змушувало мене думати про нескінченні години в запорошених книгозбірнях, про старі фоліанти й тишу.

У двері постукала мама, покликала мене на ім'я. Але я змовчав. Я вирвав бланк у кінці брошури та заходився його заповнювати: «Ім'я: Джон Річард Пейпен. Адреса: Мімоза-корт, буд. 4487, м. Плано, Каліфорнія. Чи цікавить вас стипендія: Так». І вже наступного ранку я поштою відправив заявку.

Подальші місяці перетворилися на нескінченну паперову тяганину, рясно пересипану патовими ситуаціями, ніби в тій окопній війні. Батько навідріз відмовився заповнювати документи, необхідні для отримання стипендії. Закінчилося тим, що я просто поцупив бланки податкових декларацій із бардачка його «тойоти» й заповнив їх сам. Знов очікування. Прийшов лист від голови приймальної комісії. Необхідно пройти співбесіду. Коли ви можете прилетіти у Вермонт? Я не міг собі цього дозволити й написав про це у відповідь. І знов очікування, і ще лист. Університет відшкодує мені вартість перельоту, якщо я погоджусь на фінансові умови стипендії. Тим часом надійшов пакет стипендійних документів. Внесок від моєї сім'ї складав більше, ніж батько, за його словами, міг заплатити, тож платити він не збирався. Ця партизанська війна тривала вісім місяців. І навіть зараз я не до кінця розумію ланцюжок подій, що зрештою привів мене до Гемпдену. Співчутлива професура катала листи. Заради мене пішли на виняткові поступки. Ще рік тому, вмостившись на кошлатому килимі золотавого кольору та піддавшись імпульсу, я заповнював анкету на вступ, а ось тепер із двома валізами та п'ятдесятьма доларами в кишені вже сходжу з гемпденського автобуса.